

Sarrionandiaren beltza

Imanol Alvarez
IRAKASLE OHIA

Txikitan, zapata-kutxa bat zulatu, atzean jarri, eta irrati-esatariarena egiten nuen. Etxean telebista sartzearekin batera, pantaila-aldean zuloa zuen paperezko telebista egin nuen, eta handik marraztutako paper-zintak pasatu, telesaioak irudikatuz. Etxekoek beste inork ikusten ez zituen aldizkaritxoak idazteko ohitura ere banuen. Geneetan kazetaritzarako grina neraman, nonbait. Baina, ez. Pentsatu arren, ez nuen kazetaritza ikasi, besteak beste, Euskal Herrian Iruñeko Opusen baino ezin zelako egin. Azkenean, Bilbon geratu, eta bizitzan ia inoiz erabili ez dudana beste lizentziatura bat ateratu nuen.

Unibertsitate garaian, Bilbo Zaharrean ezagutu nituen Pott bandako mutilak: Bernardo Atxaga, Ruper Ordorika, Joseba Sarrionandia... Ez dut esango lagun bihurtu ginenik, baina nolabaiteko adiskidetasuna sortu bai; eta gaur egun ere, elkar ikusiz gero, agurtu egiten gara. Kontua da behin baino gehiagotan ahalegindu zirela animatzen zerbait idatz nezan argitaratzen zuten aldizkari literarioan. Nire ustez injustuki ahaztua eta gutxietsia izan den Xabier Gereño ere ezagutu nuen garai berean; eta berak berdina, ea zergatik ez nuen nobelarik edo idazten. Nik beti ezetz, literatura ez baininduen erakartzen.

Literaturak erakarri ez, baina kazetaritzak bai. Eta *Anaitasuna* aldizkarian hasi nintzen

laguntzen: tolesten, seiluak jartzen..., zuzendaritzaren izendatutakoan, Tomas Trifolek "bestelako" erreportajeak egitea eskaini zidan arte, aldizkaria eraberritu nahian-edo, serioegia baitzen. Nik baietz. Gehienbat antzerkiaz, kabaretaz eta horrelakoez idazten nuen, hori baitzen gustukoena. Behin hasita, ezin gelditu, eta lana beste bat izanagatik ere, bizitza osoa eman dut medio askotan kolaboratzen, prentsa idatzian zein irrati-telebistetan, euskaraz zein erdaraz.

Behinola, Harkaitz Canori anekdota bat entzun nion, Paul Auster nola ezagutu zuen kontatuz. Izugarri gustatu zitzaidan. Gogoratzen dut amaitzen zuela esanez: "Ni naiz Paul Auster zapaldu zuen gizona". Bada, jubilatutik aurretik eman nuen azken klasean, halako batean, burura etorri zitzaidan ia inoiz kontatu ez dudana neuri gertaturiko anekdota. *Anaitasuna*-n nenbilen garai berean, Joseba Sarrionandia *Zeruko Argia*-n zen kolaboratzaile. Egun batean, ez ei zuen astirik asteroko artikulua idazteko, eta eskatu zidan haren ordean idatz nezala. Horrela publikatu zen nire lehen artikulua astekari honetan, nahiz eta ez dudana gogoratzen neure izenaz edo bereaz agertuko zen. Edonola ere, Cano parafraseatuz, horrelaxe amaitu nuen nire azken klase hura, esanez: "Ni naiz Joseba Sarrionandiaren beltza izan zen gizona". ■

Arnega

Itxaro Borda
IDAZLEA

ETak bere ekitaldia (*sauterie politique?*) egiteko Kanboko Arnaga gaztelu polita hautatu du, prestigioa eta bere biktima bakar bati onartu ez dion sozietate zibilararen babesa bilatuz. Joan dira, pistolak bi kaxetan frantses polizia iruzitatu, lau hamarkadaz beraiekin eruz deus gertatu ez bailitza eta soilik biktimen laurdenari barkamendu eskaturik: mikatza ezta? Zergatik ez dituzte urrats horiek Euskadiko lurraldean eraman? Edo Espainiakoan? Frantzia al zuen ETak nagusiki partida?

Borroka armatuarekiko lotura intimoa ez dutelako erabat arnegatu dukete aukeratu Arnaga izeneko egoitza beren azken dantza eskaintze-

ko. Gusturik hoberenean. Euskaldungoaren zati bat alde dute beti eta eragin dituzten sarraskien irudi odoltsuak begi argiz ikusteko ez dira oraino prest, gatazkan parte-hartze zuzenik ez zuten mina, baita parte-hartze zuzena izan bide zuten guardia zibil, polizia, armadako graduatu, kazetari, politikoa ere... den-denak gure zauriaren oinarrian.

Abertzale mundutik at ETaren desgitea indiferentziarik handienean pasatu da. Beranduegi jin delako. Historia latz horretatik ezer ez da geratuko, memoriak dolorea baizik ez duela atxikiko, bereziki "etsai" deitzen zituzten haiena. ■